

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **CPU TRADE, s.r.o.**, se sídlem Rokytova 4259/1, Brno, zastoupený JUDr. Radkem Kellerem, advokátem, se sídlem Jaselská 23, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.7.2015, č.j. 23759/15/5300-21442-706367,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22.7.2015, č.j. 23759/15/5300-21442-706367, kterým byl změněn dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 7.7.2014, č.j. 2974868/14/3002-24801-71125, tak, že se daň z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2010 nedoměruje podle pomůcek ve smyslu § 98 odst. 1 zákona č. 280/2009, daňového řádu (dále jen „daňový řád“). Dále žalovaný změnil

prvostupňové rozhodnutí tak, že se doměřuje daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) ve výši 278 691 Kč podle § 143 a § 147 daňového řádu a penále v částce 55 738 Kč podle § 37b odst. 1 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve spojení s § 264 odst. 13 daňového řádu. Ve zbytku žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Správce daně ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce neunesl důkazní břemeno a za předmětné zdaňovací období tak nebylo možné stanovit daňovou povinnost žalobce dokazováním dle § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu. Správce daně tedy přistoupil ke stanovení základu daně a daně prostřednictvím pomůcek podle § 98 odst. 1 daňového řádu. Jak vyplývá ze zprávy o daňové kontrole ze dne 24.6.2014, č.j. 2811729/14/3002-05403-705868, žalobce neodstranil vytčené pochybnosti, neobjasnil veškeré skutečnosti prokazující uskutečnění plnění v tuzemsku a neprokázal oprávněnost nároku na odpočet daně dle § 72 odst. 1 ZDPH.

Žalovaný nesouhlasil se závěrem správce daně, že žalobce neunesl důkazní břemeno tak, že by nebylo možné stanovit daňovou povinnost dokazováním. V písemnosti ze dne 19.3.2015, č.j. 8419/15/5200-20442-700225, žalovaný konstatoval, že žalobce spolupracoval se správcem daně, že k jednotlivým plněním předkládal další důkazní prostředky, že předložil daňovou evidenci dle § 100 ZDPH, jejíž věrohodnost, správnost a úplnost dle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně relevantním způsobem nezpochybnil; postupem podle § 115 odst. 1 daňového řádu tak žalovaný správci daně uložil doplnit řízení a odstranit jeho vady.

Správce daně tak učinil prostřednictvím úředního záznamu ze dne 27.4.2015, č.j. 2165883/15/3002-60563-705868. S výsledkem stanovení daně dokazováním seznámil žalovaný žalobce a vyzval jej k uplatnění práva vyjádřit se k odlišnému právnímu názoru a navrhnout doplnění dokazování, čehož žalobce využil. Žalovaný uzavřel, že v případě doměření odpočtů daně na základě přijatých daňových dokladů od DAIMOS CMC s.r.o. nebylo možné spolehlivě prokázat existenci objektivních okolností svědčících o žalobcově vědomé účasti na podvodu na DPH; žalovaný konstatoval, že u obchodních případů s touto společností byly splněny podmínky nároku na odpočet daně podle § 72 a násl. ZDPH. Ve zbytku poté prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Závěry žalovaného, jakož i správce daně, nyní žalobce napadá podanou žalobou.

I. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce namítá, že byly splněny všechny zákonné požadavky podle § 64 odst. 1 ZDPH pro osvobození při dodání zboží do jiného členského státu. Žalobce v této souvislosti namítá, že nárok na odpočet DPH lze vyloučit pouze v případě daňového podvodu či porušení zákazu zneužití práva. Správce daně měl doplnit odvolací řízení a předejít takové skutečnosti, z níž vyplývá podvod na DPH, jakož i to, že žalobce o podvodu věděl či se zřetelem k okolnostem vědět mohl.

Žalobce uvádí, že předložil ucelený soubor písemností prokazujících uskutečnění zdanitelného plnění. Žalovaný jej však nehodnotil, pouze sdělil, že na dokladech za zboží a za přepravu je časový nesoulad v letech uskutečnění a že na nákladních listech chybí vazba, k jakým dokladům za zboží se přeprava vztahuje. Z rozhodnutí nelze

dovodit, které doklady za zboží a přepravu trpí časovým nesouladem a případně jakým. Žalobce předložil listiny, ze kterých vyplývá, že zboží bylo přepravní nezávislou společností doručeno třetímu subjektu v jiném členském státě Evropské unie (dále jen „EU“). Žalobce označil důkazy ke zjištění vlastníků účtů v bankách, z nichž mu byly hrazeny kupní ceny. Žalovaný však tyto důkazy neprovedl. Stejně tak žalobce označil důkazy k přepravě zboží. Existenci zboží žalobce prokazoval též reklamacemi od některých obchodních partnerů, kterým údajně nedodané zboží ze zahraničí prodal.

S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora EU žalobce upozorňuje, že k posouzení oprávněnosti jeho nároku nelze využít skutečnosti týkající se jiných subjektů, o kterých daňový subjekt neví nebo nemůže vědět. V žádném z případů nebylo ze strany správních orgánů prokázáno, že údaje o obchodních případech jsou v účetnictví žalobce zaznamenány v rozporu se skutečností, nebo že existují vážné a důvodné pochyby o věrohodnosti předložených dokladů. Žalobce kromě listin předložil též výpisy z účtů, ze kterých vyplývá obdržení sjednané kupní ceny; v obchodní praxi se jedná o stěžejní doklad o realizovaném zdanitelném plnění. Co se týká nekontaktnosti obchodních partnerů či skutečnosti, že nepodali daňové přiznání, jde o okolnosti zcela mimo dispozici žalobce. Co se týká vytýkané neúplnosti dokladů o přepravě, žalobce uvádí, že jejich obsah nemohl ovlivnit, když byly vystaveny přepravcem či skladníkem.

Svou argumentaci žalobce rozhojnil v replice k vyjádření žalovaného, v níž odkázal na rozhodnutí žalovaného v jiné věci, kdy podle žalobce za stejného skutkového stavu žalovaný dospěl k odlišnému hodnocení důkazní situace.

S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvostupňové, zrušil, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření nesouhlasí se žalobou, přičemž odkazuje na argumentaci obsaženou v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žalovaný dále uvádí, že při hodnocení důkazů nepochybil, přičemž jeho závěry mají relevantní podklad ve správním spisu. Nárok na uplatnění odpočtu DPH ve smyslu § 72 ZDPH nelze dovodit pouze z toho, že daňový subjekt předloží správci daně formálně bezvadné daňové doklady. Dokladem deklarovaný skutkový stav musí být v souladu se stavem faktickým. Vzniknou-li správci daně pochybnosti o tom, že k provedení zdanitelného plnění došlo způsobem, který tyto doklady deklarují a správce daně tyto pochybnosti kvalifikovaným způsobem vyjádří, daňový subjekt je povinen k prokázání svých tvrzení předkládat další důkazní prostředky. V projednávaném případě daňový subjekt svoji důkazní povinnost nesplnil.

Taktéž žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před zdejším soudem. Z výše uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného, bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.

Podstatou sporu je otázka, zda správní orgány prokázaly skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost žalobcem předložených daňových dokladů a v návaznosti na to posouzení, zda byly splněny podmínky pro přiznání nároku na odpočet daně ve smyslu § 72 ZDPH.

Argumentuje-li žalobce tak, že nárok na odpočet DPH lze vyloučit pouze v případě daňového podvodu či porušení zákazu zneužití práva, tak obecně platí, že v případech, kdy daňový subjekt prokáže uskutečnění zdanitelného plnění způsobem uvedeným na předložených účetních dokladech, má možnost uplatnit nárok na odpočet daně, nejsou-li přítomny další skutečnosti, které přiznání tohoto nároku znemožňují. Takovými skutečnostmi mohou být účast daňového subjektu na daňovém podvodu či jednání spočívající ve zneužití práva. Zda došlo ke zneužívajícímu či podvodnému jednání, to s ohledem na § 92 odst. 5 písm. d) daňového řádu prokazuje správce daně. Jestliže však žalobce v posuzované věci namítá, že bylo na správci daně, aby případně doplnil odvolací řízení a předesířel takové skutečnosti, ze kterých by bylo možné usuzovat na podvod na DPH, jakož i na to, že žalobce o podvodu věděl či se zřetelem k okolnostem vědět měl a mohl, k tomu zdejší soud zdůrazňuje, že otázkou podvodného jednání je možné se zabývat až poté, co je spolehlivě prokázáno, že ke zdanitelnému plnění, ze kterého si plátce nárokuje odpočet DPH, skutečně došlo, což však není nyní posuzovaným případem, neboť otázka daňového podvodu se týkala toliko transakcí s DAIMOS CMC s.r.o., kdy žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že se nepodařilo prokázat existenci objektivních okolností svědčících o vědomé účasti žalobce na podvodu na DPH, proto v této části odvolání žalovaný žalobci vyhověl a osvědčil naplnění podmínek nároku na odpočet DPH dle § 72 a násl. ZDPH. Proto je argumentace žalobce jeho dobrou vírou a nutností prokázat, že měl a mohl vědět, že se účastní daňového podvodu, stejně jako na odkaz žalobce na rozhodnutí Soudního dvora EU ve spojených věcech C-354/03, C-355/03 a C-484/03, *Optigen Ltd. Fulcrum Electronics Ltd. a Bond House Systems Ltd.*, nepřipadná a míjející se s předmětem věci.

Pokud jde o uskutečnění transakcí se společností ml3 production s.r.o. a TKU INVEST s.r.o., tak k tomu z úředního záznamu ze dne 27.4.2015, č.j. 2165883/15/3002-60563-705868, ve spojení se zprávou o daňové kontrole vyplynulo, že podle správce daně žalobce neprokázal, že použil předmětná plnění pro svoji ekonomickou činnost v souladu s § 72 odst. 1 ZDPH.

Podle § 72 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 ZDPH má plátce nárok na odpočet daně, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické

činnosti. Nárok na uplatnění odpočtu daně vzniká dnem uskutečnění přijatého zdanitelného plnění nebo dnem přijetí platby, pokud platba je přijata plátcem, který uskutečňuje zdanitelné plnění, přede dnem uskutečnění zdanitelného plnění.

Princip DPH je postaven na nepřímém odvodu této daně ve prospěch státního rozpočtu prostřednictvím plátce daně. Tato daň je součástí ceny za jím nabízené a uskutečněné zdanitelné plnění. Zákon o DPH však za určitých podmínek dává možnost plátcovi daně tuto daň ze státního rozpočtu, do něj odvedenou jinými plátcí, získat zpět, a to formou odpočtu daně. Odpočet DPH je veřejnoprávním nárokem, jehož uplatnění je možné pouze za zákonem stanovených podmínek. Plátcem, který uplatňuje odpočet DPH, musí oprávněnost nároku, deklarovaného v daňovém přiznání, správci daně prokázat. „...nárok na odpočet daně z přidané hodnoty vzniká tehdy, pokud plátcem použije přijaté zdanitelné plnění pro uskutečnění své ekonomické činnosti za splnění dalších zákonem vymezených podmínek (§ 72 a následující zákona o dani z přidané hodnoty). Daňový doklad proto per se není poukázkou na vznik nároku na odpočet daně: aby mu mohla být přisouzena důkazní hodnota ve smyslu § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, musí věrně zobrazovat právě faktickou stránku věci - tj. přijetí zdanitelného plnění. Neodpovídají-li některé nebo dokonce všechny údaje uvedené na daňovém dokladu skutečnosti, nelze mechanismus předvídaný v § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty využít. Jinými slovy obecně sice samotné předložení formálně bezvadného daňového dokladu postačuje k prokázání vzniku nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, avšak vzniknou-li správci daně pochybnosti o správnosti údajů na tomto dokladu, resp. pochybnosti o uskutečnění zdanitelného plnění či naplnění jiných zákonných podmínek pro uplatnění odpočtu daně, ztrácí daňový doklad svoji důkazní hodnotu předvídanou v § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty a nárok na odpočet daně je třeba prokazovat dalšími způsoby předvídanými daňovým řádem...“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.3.2010, č.j. 1 Afs 10/2010-71).

Pokud jde o dopravu a podnájem skladu v říjnu 2010 od společnosti m13 production s.r.o., správce daně zjistil, že z dokladů o provedených přepravách není zřejmé, odkud a kam přesně se doprava uskutečňovala, a nesouhlasí počty jízd uvedené na dokladech o přepravách a na fakturách. Dále zjistil, že na některých dokladech o provedených přepravách je uvedena odlišná cena než na fakturách. Správce daně dále zjistil, že INTERDOOS, spol. s r.o. měla pronajímat m13 production, s.r.o. předmětné prostory (ulice Vídeňská 286/116a, Brno) v období od 1.10.2009 do 31.12.2009. V říjnu 2010 tedy m13 production s.r.o. neměla k předmětným prostorům žádný vztah a tudíž je ani nemohla poskytnout do podnájmu. Uskutečnění zdanitelných plnění dle předložených dokladů dále nebylo potvrzeno dožádaným místně příslušným správcem daně této společnosti. Jedná se o daňový subjekt, který vykazuje přijatá a uskutečněná plnění téměř ve stejné výši, datovou schránku nepoužívá a písemnosti jsou mu doručovány fiktivně. Správce daně dále odmítl „místopřísežné prohlášení“ tehdejšího jednatele M. K., coby důkazní prostředek, neboť neuvádí konkrétní skutečnosti a nemůže prokázat faktické uskutečnění plnění.

Pokud jde o dodávky zboží v říjnu 2010 od TKU INVEST s.r.o., tak uskutečnění těchto zdanitelných plnění dle předložených dokladů nebylo potvrzeno dožádaným místně příslušným správcem daně. Bylo zjištěno, že dodavatel se nenachází na adrese

sídla a jednatel této společnosti sdělil, že veškeré účetnictví převzala Policie ČR. V měsíci říjnu 2010 tato společnost vykázala nulové daňové přiznání. Pokud jde o žalobcem předložené doklady, tak žalobce předložil k dokladu č. 020/187 příjemku a nečitelné listy s čísly. Dále doložil průvodku k přijaté faktuře, skladovou příjemku č. 100185, doklad o zaplacení, fakturu vydanou na prodej zboží č. 10100296, dodací list k faktuře vydané č. 300100297, doklad o zaplacení, fakturu vydanou na prodej zboží č. 10100325, dodací list k faktuře vydané č. 300100325, doklad o zaplacení, fakturu vydanou č. 10100290, dodací list k faktuře vydané č. 300100291 a doklad o zaplacení. Správce daně zjistil, že přijaté zboží není nikde identifikováno např. výrobními čísly z důvodu přijetí zboží na sklad a jeho následného výdeje ze skladu, nelze ztotožnit, zda na faktuře přijaté i faktuře vydané se jedná o jedno určité konkrétní zboží, neboť toto zboží mohlo již být na skladě dříve, nakoupeno od jiného dodavatele či pořízeno jiným způsobem. Někdy jsou výrobní čísla uvedena pouze na dodacích listech k vydaným fakturám a na příjemkách a na přijatých fakturách uvedena nejsou. Dle správce daně není zřejmá spojitost s určitým konkrétním zbožím na přijaté faktuře a na faktuře vydané (strana 9, 33 a 45 zprávy o daňové kontrole).

Vytýkal-li žalobce žalovanému a správci daně způsob hodnocení předložených listin a neprovedení navrhovaných důkazů, tak zdejší soud neshledal žádnou nesprávnost na hodnocení žalobcem předložených dokladů za situace, kdy správce daně předestřel dostatečné pochybnosti o jejich průkaznosti. Dokazování v průběhu daňového řízení není založeno na zásadě vyšetřovací, nýbrž na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí; neunesení důkazního břemena daňovým subjektem neznamená, že správce daně má povinnost relevantní důkazy sám vyhledávat. Pravidlo, že v daňovém řízení spočívá důkazní břemeno na daňovém subjektu, platí s výjimkou obsaženou v § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, kdy je správce daně povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené doklady jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Dokáže-li správce daně v tomto smyslu prokázat takovéto nesrovnalosti, unesl svoje důkazní břemeno a to se přeneso opět na daňový subjekt. Zároveň platí, že správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy, každý důkaz posuzuje jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti a přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo (§ 8 odst. 1 daňového řádu). Správci daně zároveň žádná pravidla nestanoví důkazní sílu jednotlivých důkazních prostředků, přičemž závěry dokazování musí vyplynout z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícího požadavkům formální logiky a úvaha správce daně musí být přezkoumatelným způsobem vyjádřena.

Výše shrnuté úvahy správce daně ve zprávě o daňové kontrole a v úředním záznamu týkající se hodnocení dokladů k plněním od m13 production s.r.o. a TKU INVEST s.r.o. podle soudu neodporují ani pravidlům formální logiky ani zásadě volného hodnocení důkazů.

Pokud jde o plnění od m13 production s.r.o. tak v reakci na „Seznámení s odlišným právním názorem a výzvu k vyjádření se v rámci odvolacího řízení“ č.j. 19942/15/5300-21442-700225 ze dne 23.6.2015 žalobce žádal, aby žalovaný ve

spolupráci s předmětným dodavatelem a Raiffeisen bankou zjistil, komu byly připsány prostředky z účtu žalobce, identifikoval osobu, která měla dispoziční právo k účtu, a dále aby zjistil, proč od žalobce tyto prostředky obdržel a za jaká plnění. Pokud jde o dodávky zboží od TKU INVEST s.r.o. tak žalobce dne 7.7.2015 navrhl, aby žalovaný ve spolupráci s dodavatelem provedl výslech L. Ch., se kterým sjednával obchody a který osobně zboží žalobci dodával. Dále žádal, aby žalovaný ve spolupráci s dodavatelem a Správou aktiv a bankovního poradenství a.s. zjistil, komu byly připsány prostředky z účtu žalobce, a identifikoval osoby s dispozičním právem k účtu a zjistil, proč tato osoba od žalobce prostředky obdržela a za jaká plnění. Žádal též o svědectví společností, kam žalobce zboží dále dodával (např. ALZA a.s.), jakož i výslech svého skladníka T. J., který zboží expedoval do těchto společností.

Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí odkázal na zjištění správce daně; konstatoval, že žalobce neprokázal, že se plnění uskutečnila tak, jak jsou deklarována na předložených dokladech. Pokud jde o dodávky zboží od TKU INVEST s.r.o., podle žalovaného žalobce nedoložil, že osoba, s níž jednal telefonicky či emailem (adresa tkuinvest@centrum.cz), byla oprávněna jednat za deklarovaného dodavatele. K požadavku na provedení svědecké výpovědi L. Ch., jednatele dodavatele, žalovaný uvedl, že mu nevyhověl, neboť že relevantním důkazem o tom, že tato společnost plnění neuskutečnila je, že za zdaňovací období říjen nevykázala žádné uskutečněné zdanitelné plnění.

Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že je podstatné, jakou důkazní hodnotu měly žalobcem navrhované důkazní prostředky pro doposud zjištěný skutkový stav mít. Důvodem odmítnutí důkazního návrhu pak může být právě okolnost, že navrhovaný důkaz není schopen potvrdit ani vyvrátit tvrzené skutečnosti a není podstatný pro již zjištěný skutkový stav. Správce daně tedy není vázán všemi důkazními návrhy daňového subjektu, nicméně pokud k provedení navrhovaného důkazu nepřistoupí, musí být zřejmé, jaké důvody jej k odmítnutí dokazování s ohledem na již zjištěný skutkový stav vedly, čemuž správce daně, resp. žalovaný v daném případě dostál, přestože se explicitně nevyjádřil k požadavku žalobce, aby žalovaný ve spolupráci s předmětným dodavatelem a Raiffeisen bankou zjistil, komu byly připsány prostředky z účtu žalobce, a identifikoval osobu, která měla dispoziční právo k účtu. Na uvedených závěrech o neunesení důkazního břemena žalobcem by nemohlo ničeho změnit ani prokázání zaplacení peněžní částky údajnému dodavateli za situace, kdy doklady byly výše uvedeným způsobem zpochybněny.

S ohledem na uvedené skutečnosti zdejší soud uvádí, že správce daně prokázal relevantní pochybnosti o tom, že se konkrétní obchodní případy uskutečnily tak, jak prostřednictvím dokladů předestřel žalobce. Tyto skutečnosti správní orgány dostatečným způsobem identifikovaly, žalobci se je však nepodařilo vyvrátit. Uváděli žalobce, že správcem daně zjištěné skutečnosti ohledně jeho dodavatelů či odběratelů jsou okolnostmi zcela mimo jeho sféru, tak daňový subjekt musí být připraven v případě pochybností správce daně prokázat konkrétní okolnosti vztahující se ke konkrétnímu obchodnímu případu. Daňový subjekt musí být schopen popsat průběh obchodního případu, na jehož základě nárok uplatňuje, bez jakýchkoli podezřelých nejasností či trhlín, a to i ve vztahu k subjektu, který plnění poskytl

(rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9.7.2015, č.j. 9 Afs 233/2014-26, a ze dne 9.12.2015 č.j. 3 Afs 163/2015-63).

K námitce, že žalobce existenci zboží prokazoval mimo jiné reklamacemi od některých obchodních partnerů, kterým „údajně nedodané zboží ze zahraničí“ prodal, tak se jedná o námitku zcela nekonkrétní, nadto se mýjející s obsahem spisu. Žalobce neuvádí, kdy v průběhu daňového řízení uvedené reklamace dokládal a kterých společností se měly týkat; nadto soud ve správním spisu nenalezl žádnou písemnost, jíž by žalobce takové důkazní prostředky správci daně ve vztahu k transakcím s výše specifikovanými společnostmi předložil, a takovou písemnost nekonkretizuje ani žalobce. Ani tato námitka tak není důvodná.

Nelze souhlasit ani s tvrzením, že žalovaný neuvedl, které konkrétní doklady za zboží a za přepravu trpí časovým nesouladem a jakým. Přestože u některých dílčích pochybností správce daně neidentifikoval (číselně) konkrétní doklady, jichž se tyto pochybnosti měly týkat, nešlo-li o případ, kdy bylo zřejmé, že se pochybnosti mají týkat všech zpochybněných dokladů o obchodech s konkrétní společností ve všech zdaňovacích obdobích, nejedná se o skutečnost, mající za následek nepřezkoumatelnost závěrů o vzniklých pochybnostech. Hodnocení žalobcem předložených dokladů shrnuté v úředním záznamu je dostatečně srozumitelné a žalobce je ostatně žádnými konkrétními argumenty nevyvrací.

Jestliže správce daně zpochybnil průkaznost a úplnost formálních dokladů předložených žalobcem v průběhu daňové kontroly, nelze z § 92 daňového řádu dále dovozovat, že by správce daně byl povinen skutkový stav dále zjišťovat a prokazovat jej za žalobce. V daném případě to byl žalobce, kdo neprokázal, že došlo k přijetí či uskutečnění plnění tak, jak tvrdil.

Pokud žalobce obecně namítal porušení § 92 odst. 7 daňového řádu, dle něhož správce daně po provedení dokazování určí, které skutečnosti považuje za prokázané a které nikoli a na základě kterých důkazních prostředků (o hodnocení důkazů sepíše úřední záznam), tak pokud tento žalobní bod žalobce nenaplnil žádnou konkrétní argumentací, tak se stejnou mírou obecnosti soud uvádí, že neshledal, že by postup správce daně a žalovaného byl v rozporu s citovaným ustanovením, čemuž svědčí obsah zprávy o daňové kontrole a úředního záznamu ze dne 27.4.2015, č.j. 2165883/15/3002-60563-705868, jejichž podstatný obsah byl výše zrekapitulován.

Odvolával-li se žalobce v replice na rozdílné postupy správce daně, tak i kdyby v minulosti došlo k odlišnému postupu správních orgánů než v nyní posuzované věci, bylo by možno se dovolávat pouze správní praxe dlouhodobé a ustálené, navíc zásada legitimního očekávání účastníka správního řízení nemá absolutní hodnotu a je omezena mimo jiné dalšími zásadami, zejména zásadou legality.

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by způsobovala nepřezkoumatelnost či měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému nenáleží; to náleží žalovanému. Tomu však žádné náklady vynaložené nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 4. října 2017

Za správnost vyhotovení:
R. L.

David Raus, v.r.
předseda senátu